

Бо за морем — чужина

Василь Сухомлинський

Один добрий господар — Хлібороб — мав родючу ниву. Щороку сіяв на ній пшеницю.

Було, як тільки вона доспіє, скосить її, а на стерню прилетить Журавель — колоски збирає. І дякує Хліборобові, що такої доброї пшениці надбав.

Та ось настав тяжкий рік. Ціле літо не було дощу.

Ледве викинула колос пшениця та й згоріла на пні.

Прилітає Журавель, а Хлібороб сидить над засохлою нивою.

— Що ж ти тепер робитимеш, Хліборобе? — питає Журавель.

— Оратиму та сіятиму пшеницю,— каже Хлібороб.

Задумався Журавель, не вірить, А Хлібороб справді ниву оре, пшеницю сіє.

Минула зима, настала весна. Зазеленіла нива. Та знову спіткало Хлібороба велике горе. Знову за все літо не випало на землю жодної краплини дощу.

Ледве викинула колос пшениця та й згоріла на пні.

Прилітає Журавель, а Хлібороб сидить над засохлою нивою. Худий, чорний, тільки очі блищать. Коло нього діти й дружина — теж худі та чорні, бо їсти нічого. Сидять над засохлою нивою, а біля них мішечок із зерном стоїть.

— Що ж ти тепер робитимеш, Хліборобе? — питає Журавель, як і минулого року.

— Оратиму та сіятиму пшеницю,— каже Хлібороб.

— Навіщо ти сили марно тратиш і зерно губиш? — запитує Журавель. — Спечить хліба з тієї пшениці, що залишилася, та їжте, бо з голоду помрете. Та лиймо зі мною за море, там і земля родюча й посухи немає.

— Не підемо нікуди,— каже Хлібороб. — Не підемо нікуди,— кажуть діти.

— Не підемо нікуди,— каже мати.

— Чому не підете? Ви ж голодні, вже два роки — посуха.

— Бо за морем — чужина,— каже Хлібороб.

— За морем — чужина,— каже мати.

— Не хочемо на чужину! — плачуть діти.